

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/155/2021
Identifikačné číslo spisu:	8718203029
Dátum vydania rozhodnutia:	29.05.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:8718203029.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Viery Petrikovej a Mgr. Renáty Gavalcovej, v spore žalobcu N. I., narodeného A., H., proti žalovanému Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Račianska 71, IČO: 00 166 073, o zaplatenie sumy 3.307.601,98 eur s prísl., vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 7C/28/2018, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 20. októbra 2020 sp. zn. 12Co/24/2020, takto

rozhodol:

Návrh na prerušenie dovolacieho konania z a m i e t a .
Dovolanie z a m i e t a .
Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej ako „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 19. februára 2020 č. k. 7C/28/2018-326 výrokom I. zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 155.420,80 eur a úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 202.601,98 eur od 09. marca 2018 do zaplatenia; výrokom II. zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 23.218,36 eur; výrokom III. zamietol žalobu v časti o zaplatenie sumy 3.128.962,82 eur a IV. súvisiacim výrokom o trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

1.2. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 3 ods. 1, ods. 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 8 ods. 5, ods. 6, § 17 ods. 1, ods. 2, § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), výrok o trovách konania ustanovením § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“).

1.3. V prejednávanej veci si žalobca uplatnil náhradu škody a nemajetkovej ujmy z titulu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Žalobca nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy odôvodnil tým, že voči nemu bolo nezákonne vedené trestné stíhanie a aj keď rozhodnutie o vznesení obvinenia nebolo zrušené, je daný dôvod na jeho odškodnenie v zmysle § 5 ods. 1 a § 6 ods. 1 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., a to s poukazom na rozhodovaciu prax súdov. Špeciálna úprava práva na náhradu škody spôsobenej

rozhodnutím o väzbe je zakotvená v § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z. z. Z uvedeného zákonného ustanovenia jednoznačne vyplýva, že právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak bol oslobodený spod obžaloby. U žalobcu bolo jednoznačne preukázané, že proti rozhodnutiu o vzatí do väzby podal sťažnosť, ktorá bola odvolacím súdom zamietnutá, následne vykonával väzbu až do rozhodnutia o prepustení. Väzba u žalobcu bola nariadená v zmysle § 67 písm. b) a c) Trestného poriadku a v konaní nebola preukázaná žiadna z okolností upravených v § 8 ods. 6 písm. a) až i) zákona č. 514/2003 Z. z., ktorá by vylučovala vznik práva na náhradu škody. S poukazom na uvedené súd teda dospel k záveru, že za predpokladu preukázania vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi väzbou a vzniknutou škodou žalobca má nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe.

1.4. Nárok na náhradu škody z titulu zničeného rodinného domu žalobca odôvodňoval tým, že počas obdobia, keď bol vo väzbe, rodinný dom bol neobývaný, nebol vykurovaný, v dôsledku čoho v dome vznikli výrazné škody, pretože po jeho návrate z výkonu väzby dom bol neobývateľný, v dome bolo popraskané kúrenie, poškodené omietky, kúpeľňa, plesne a pod. Podľa názoru súdu pri tomto nároku nebola preukázaná ani priama príčinná súvislosť s rozhodnutím o väzbe. Žalobca bol síce v dôsledku rozhodnutia o väzbe obmedzený na osobnej slobode, to ale automaticky neznamená, že nemal možnosť zabezpečiť svoj majetok pred poškodením. Keďže neboli zo strany žalobcu produkované žiadne dôkazy, ktoré by konkretizovali jednotlivé poškodenia rodinného domu a žalobca ani nepreukázal, že by sa snažil predísť poškodeniu rodinného domu, nemožno jednoznačne vyvodiť záver, že by k poškodeniu rodinného domu došlo v priamej príčinnej súvislosti s rozhodnutím o väzbe. Preto nemožno považovať ani výšku uplatneného nároku za riadne preukázanú, súd v tejto časti žalobu nepovažoval za dôvodnú.

1.5. Rovnako podľa názoru súdu nebola preukázaná priama príčinná súvislosť medzi rozhodnutím o väzbe a vznikom škody vo výške 11.249,69 eur, ktorá mala vzniknúť žalobcovi tým, že nesplácal úver v C., ktorý bol zosplatnený, a v konečnom dôsledku žalobca musí uhradiť aj úroky z omeškania a exekučné trovy. S poukazom na všetky skutočnosti súd vyhodnotil nárok žalobcu na zaplatenie sumy 11.249,69 eur ako nedôvodný, pretože doposiaľ nebolo preukázané, či žalobcovi vôbec vznikla škoda v takejto výške a chýba aj príčinná súvislosť medzi prípadnou škodou a rozhodnutím o väzbe.

1.6. Žalobca si uplatnil aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, a to aj v súvislosti s rozhodnutím o väzbe, ako aj na základe nezákonného trestného stíhania. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. umožňuje vo výnimočných prípadoch, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, priznať aj nárok z titulu nemajetkovej ujmy, ktorá sa uhrádza v peniazoch. Keďže trestné stíhanie začalo v roku 2004 a v tomto období bolo vydané aj rozhodnutie o väzbe, bolo možné súhlasiť s názorom žalobcu, že pri posudzovaní jeho nárokov bolo potrebné vychádzať zo zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2008, a to s poukazom na § 27b ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Je pravdou, že v prípade žalobcu teda výška náhrady nemajetkovej ujmy nie je limitovaná v zmysle § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. (v znení účinnom od 01. januára 2009), to však neznamená, že výška nemajetkovej ujmy môže byť určená iba svojvoľnou úvahou, ale musí ísť o úvahu preskúmateľnú (sp. zn. 7Cdo/145/2011).

1.7. Žalobca nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodňoval predovšetkým zdravotnými problémami, pretože podľa jeho tvrdení sa mu počas výkonu väzby výrazne zhoršil zdravotný stav (vysoký krvný tlak, parkinsonizmus). Obdobne ako pri uplatnenom nároku na nemajetkovú ujmu v súvislosti s trestným stíhaním tvrdil, že v dôsledku výkonu väzby došlo k rozpadu jeho manželstva, k odlúčeniu od syna a malo to vplyv aj na sféru jeho vzťahov s príbuznými a priateľmi. Žalobca síce predložil súdu lekárske správy, z ktorých vyplýva, že trpí kožnými ochoreniami, avšak z predložených správ nemožno vyvodiť, že by iba samotný výkon väzby mal byť jedinou príčinou vzniku týchto ochorení. Taktiež žalobca nepreukázal, že by v dôsledku výkonu väzby došlo k výraznému zhoršeniu jeho zdravotného stavu s prihliadnutím na zdravotné problémy, ktoré mal už pred nástupom výkonu väzby. Žalobca nepreukázal, že by mu počas výkonu väzby nebola poskytnutá riadna zdravotná starostlivosť, čo by mohlo spôsobiť zhoršenie jeho zdravotného stavu. Nemožno konštatovať za preukázané ani tvrdenia žalobcu, že práve výkon väzby a trestné stíhanie spôsobili rozvrat jeho manželstva. Ako vyplýva z oboznámeného spisu Okresného súdu Humenné sp. zn. 9C/120/2006, bývalá manželka žalobcu podala návrh na rozvod manželstva už dňom 05. novembra 2004. Rozvodové konanie trvalo po dobu takmer 13 rokov, avšak z obsahu spisu nevyplyvajú žiadne skutočnosti, že by v priebehu konania manželia zvažovali obnovenie

spolužitia, a že z tohto dôvodu by konanie bolo prerušené. Tvrdenia o tom, že by na rozpad manželstva malo mať vplyv trestné stíhanie, resp. výkon väzby, súd teda považoval za účelové a nepreukázané. Taktiež súd nepovažoval za preukázané, že by práve výkon väzby a trestné stíhanie spôsobili stratu vzťahov medzi ním a synom a ich odlúčenie. Ako vyplýva aj z rozsudku Okresného súdu Poprad č. k. 7C/43/2014-359 z 15. marca 2017 vo veci úpravy práv a povinností k mal. Z. I. prebiehalo viacero konaní spočiatku na Okresnom súde Kežmarok, potom na Okresnom súde Humenné. Pokiaľ žalobca argumentoval uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5CoP/25/2007 z 08. novembra 2007, ktorým bolo potvrdené uznesenie Okresného súdu Humenné č. k. 20P/17/2007-99 z 03. septembra 2007 o zákaze styku žalobcu s maloletým synom, k tomu uviedol, že odvolací súd iba podporne poukazoval na prebiehajúce trestné stíhanie, ale ako základný dôvod pre zákaz styku považoval predovšetkým potvrdenia C. D., ktorá sa vyjadrovala k vzťahu maloletého dieťaťa a žalobcu a konštatovala, že kontakt s otcom by mohol vyvolať zhoršenie zdravotného, resp. psychického stavu dieťaťa. Je zrejmé, že styk žalobcu so synom sa nerealizoval v dôsledku rozhodnutí príslušných súdov vo veci úpravy práv a povinností, táto okolnosť však nie je dôsledkom výkonu väzby, ani trestného stíhania žalobcu, ale výsledkom dokazovania v rámci súdnych konaní, ktoré však nemožno dávať do súvisu s trestným stíhaním.

1.8. V prípade žalobcu súd nepovažoval za preukázané jeho tvrdenia o vplyvoch výkonu väzby na jeho zdravotný stav a zásah do spoločenského, rodinného života a pod., avšak je potrebné vziať do úvahy, že väzba žalobcu trvala pomerne dlhú dobu - 700 dní a táto okolnosť, ako aj samotný charakter väzby spočívajúci v obmedzení osobnej slobody, je dôvodom na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy. Súd považoval v prípade žalobcu za primerané odškodnenie vo výške 30 eur za jeden deň väzby. Žalobcovi by teda za 700 dní väzby patrilo odškodnenie vo výške 21.000 eur, zároveň bolo zjavné, že po dobu od 29. mája 2006 do 15. júna 2006, t. j. 18 dní, došlo k predĺženiu väzby iba na základe úkonu žalobcu. Z tohto dôvodu súd od uvedeného odškodnenia odpočítal sumu 540 eur, teda priznal žalobcovi odškodnenie vo výške 20.460 eur. Nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v dôsledku trestného stíhania súd vzhľadom na nepreukázané tvrdenia žalobcu, s ktorými sa vysporiadal v odôvodnení rozsudku v bodoch 46. až 48., nepovažoval za dôvodný.

1.9. Náhrada nemajetkovej ujmy na základe trestného stíhania, ktoré neskončilo odsúdením prichádza do úvahy iba vtedy, ak je preukázaná nejaká výnimočná okolnosť, ktorú však žalobca nepreukázal. Jedným z častých dôvodov, ktoré možno zohľadniť v rámci rozhodovania o nemajetkovej ujme, je aj neúmerná dĺžka trestného stíhania. V prípade žalobcu trestné konanie trvalo dlhú dobu, ale v priebehu konania sa žalobca domáhal porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, pričom Ústavný súd SR sťažnostiam vyhovel a priznal mu aj náhradu nemajetkovej ujmy (nálezy II. ÚS 627/2013 a II. ÚS 390/2010). Z tohto dôvodu súd dospel k záveru, že nie je možné opätovne zohľadňovať túto skutočnosť pri posudzovaní nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie. S prihliadnutím na všetky uvádzané skutočnosti súd priznal žalobcovi náhradu trov trestného konania vo výške 2.758,36 eur a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20.460 eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 2 CSP.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie oboch strán sporu rozsudkom z 20. októbra 2020 č. k. 12Co/24/2020-428 podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP výrokom I. potvrdil rozsudok v napadnutej časti III. výroku v rozsahu zamietnutia žaloby o zaplatenie sumy 3.044.044,89 eur; výrokom II. zrušil rozsudok v napadnutej časti III. výroku v rozsahu zamietnutia žaloby o zaplatenie sumy 84.540 eur; v napadnutej časti II. výroku v rozsahu povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 20.460 eur a v IV. súvisiacom výroku o trovách konania a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.1. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd v zamietavej časti uplatnených nárokov žalobcu - titulom náhrady škody za poškodený dom, úrokov z omeškania a trov exekúcie a nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie stotožnil. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie postačujúco a presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie. K námietke žalobcu o nevykonaní všetkých dôkazov pred súdom prvej inštancie odvolací súd uviedol, že vo všeobecnej rovine do

kategórie procesných väd s ústavnoprávnymi dôsledkami možno zahrnúť aj problematiku tzv. „opomenutých dôkazov“, ktorá v zásade zahŕňa aj takú procesnú situáciu, keď niektorá zo strán sporu navrhne vykonanie dôkazného prostriedku, ktorý je zamietnutý bez vecného zdôvodnenia obsiahnutého v odôvodnení konečného rozhodnutia a zodpovedajúceho povahy a závažnosti veci, prípadne je celkom opomenutý. V súvislosti s touto námietkou žalobcu odvolací súd potom považuje za rozhodujúce, že vykonanie týchto dôkazných prostriedkov bolo z pohľadu meritórneho skutkového a právneho kontextu veci bezvýznamné. Odvolateľ iba tvrdil, no nepreukázal, ako opomenutie zaobstarania a vykonania označených dôkazných prostriedkov mohlo ovplyvniť jeho procesný úspech z pohľadu kľúčovej argumentácie súdu prvej inštancie.

2.2. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP o nesprávnom právnom posúdení veci, ktorý bol uplatnený oboma stranami, odvolací súd uviedol, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným odvolacím dôvodom, ale v rozsahu zamietnutia žaloby v časti uplatnených nárokov žalobcu - titulom náhrady škody za poškodený dom, úroky z omeškania a trov exekúcie a nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie, táto námietka žalobcu nie je opodstatnená, pretože súd prvej inštancie jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobu v označenej časti zamietol. Pokiaľ ide o zamietnutie žaloby v časti uplatnených nárokov žalobcu - titulom náhrady škody za poškodený dom, úroky z omeškania a trov exekúcie a nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie, odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v označenej časti správne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, a na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednávany spor aj správne právne v tejto časti posúdil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Naproti tomu v priebehu odvolacieho konania žalobca nepredostrel relevantný argument majúci súvis s prejednávanou vecou, ktorý by bol takej povahy, že by mohol priniesť pre neho v označenej časti priaznivejšie rozhodnutie.

2.3. Pri nároku na zaplatenie sumy 105.000 eur titulom nezákonnej väzby odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie sa necítil byť viazaný horným limitom odškodnenia v zmysle nateraz účinného znenia § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., poukazujúc na ustanovenie § 27b ods. 1 cit. zák. s tým, že ak k uvaleniu väzby na žalobcu došlo v roku 2004, je potrebné jeho nárok v tomto smere posudzovať podľa cit. zák. účinného do 31. decembra 2008, ktorý v tom čase limity pre priznanie nemajetkovej ujmy nestanovoval. K otázke aplikácie nateraz účinného § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. na právne vzťahy vzniknuté pred 01. januárom 2013, ako i k samotnej výške primeranej náhrady nemajetkovej ujmy za nezákonnú väzbu, sa vyjadril Najvyšší súd SR vo svojich rozhodnutiach sp. zn. 3Cdo/19/2018 a 3Cdo/25/2019, z ktorých záverov citoval: (...) V zmysle § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 517/2008 Z. z. sa výška nemajetkovej ujmy určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Ustanovením § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 517/2008 Z. z. bol stanovený minimálny limit výšky nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonnými rozhodnutiami uvedenými v § 7 a § 8 tohto zákona (tak, že jej výška je najmenej jedna tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý, aj začatý deň pozbavenia. V zmysle § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa § 17 ods. 2 tohto zákona nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu (pričom osobitným predpisom sa tu podľa poznámky pod čiarou rozumie zákon č. 215/2006 Z. z.). Zákonom č. 412/2012 Z. z. bol teda stanovený maximálny limit výšky náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím. (...) Odvolací súd konštatoval, že z týchto záverov súd prvej inštancie nevychádzal, preto jeho právne závery vo vzťahu k výške priznanej nemajetkovej ujmy žalobcu za jeho nezákonnú väzbu, nezohľadňujú už ustálené právne závery, ku ktorým došiel tak Najvyšší súd SR, ako aj EŠLP.

2.4. Nepriznanie nároku za 18 dní väzby z dôvodu, že v nej žalobca pobudol v dôsledku ním podanej sťažnosti proti rozhodnutiu o jeho prepustení, nie je správny. V tomto smere je potrebné upriamiť pozornosť na vtedy účinný procesný predpis upravujúci konanie v trestných veciach, ako i na dôvody

rozhodnutia nadriadeného súdu, na základe ktorého bol žalobca z väzby prepustený. V pomeroch súdnej veci tvrdená ujma na zdraví žalobcu spôsobená výkonom nezákonnej väzby mala byť posudzovaná ako samostatný nárok podľa všeobecných občianskoprávných predpisov vzťahujúcich sa k náhrade škody na zdraví (§ 420 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník), a nie v rámci posudzovania zadosťučinenia za nemajetkovú ujmu spôsobenú nezákonnou väzbou. Pretože súd prvej inštancie takto nepostupoval, je jeho právne posúdenie v tejto časti nesprávne. Zo spisu je zrejmé, že žalobca už v žalobe v súvislosti s výkonom väzby tvrdil zhoršenie svojho zdravotného stavu, ako aj pridruženie nového kožného ochorenia. Toto tvrdenie žalobcu však súd prvej inštancie nepremietol do svojho právneho posúdenia veci a ani nezisťoval, či a prípadne v akom rozsahu žalobca spája svoju ujmu popri zadosťučinení za nezákonnú väzbu aj s náhradou škody na zdraví.

2.5. Pokiaľ ide o výrok o trovách konania, ten súd prvej inštancie založil na zásade pomeru úspechu. Opomenul však, že žalobca uplatnil dva samostatné nároky. Prvým bol nárok na náhradu škody za poškodený rodinný dom, úroky z omeškania a trovy exekúcie a trov obhajoby v trestnom konaní. V tomto prípade bolo potrebné porovnať žalobnú žiadosť a výrok rozsudku a následne rozhodnúť samostatným výrokom podľa zásady úspechu. Iná situácia je pri druhom nároku - nemajetkovej ujmy za nezákonnú väzbu a trestné stíhanie. V tomto prípade treba vychádzať z toho, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Žalobcu v takejto veci preto treba považovať za plne procesne úspešného, keďže mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu. Nárok na plnú náhradu trov konania sa priznáva iba z prisúdenej sumy, čo treba vyjadriť vo výroku rozsudku. O tomto potom treba rozhodnúť samostatným výrokom a tiež skúmať, či nie je namieste aplikácia ustanovenia § 257 CSP.

2.6. Odvolací súd v zmysle § 389 ods. 1 písm. c) CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti III. výroku v rozsahu zamietnutia žaloby o zaplatenie sumy 84.540 eur; v napadnutej časti II. výroku v rozsahu povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 20.460 eur a v IV. súvisiacom výroku o trovách konania zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec v rozsahu zrušenia vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie podľa § 420 písm. e) a § 421 ods. 1 písm. b), c) CSP.

3.1. Podľa názoru dovolateľa v danej veci došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. e) CSP, pretože odvolací súd konal na neverejnom zasadnutí a o zložení senátu, ani o spisovej značke, pod ktorou je vec na odvolacom súde vedená, nemal dovolateľ do 20. októbra 2020, kedy bola vec rozhodnutá, žiadne informácie. V odvolaní aj v konaní pred súdom prvej inštancie dovolateľ argumentoval, ako jeden z dôkazov oprávnenosti jeho nárokov na náhradu nemajetkovej ujmy spojenjej s nezákonným trestným stíhaním a stratou dieťaťa, tým, že odvolací súd nezákonne rozhodol o jeho zákaze styku s maloletým synom v konaní sp. zn. 5CoP/26/2007, pričom predsedníčkou senátu bola JUDr. Gabriela Világiová. Dovolateľ tvrdí, že sudkyňa Világiová pri rozhodovaní veci styku dovolateľa s jeho synom prejudikovala v podstate svoj názor na osobu dovolateľa a vzťah medzi ním a jeho dieťaťom, čím sa navždy stala zaujatou a vylúčenou k rozhodovaniu vecí spojených s prípadnými nárokmi dovolateľa týkajúcimi sa straty dieťaťa. Sudkyňa JUDr. Gabriela Világiová bola v súlade s § 50 CSP a so zákonom o súdoch a prísediacich povinná sama seba namietat' a požiadať o svoje vylúčenie z konania. Dovolateľ k uvedenému dovolaciemu dôvodu poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/124/2012, 2Nc/17/2010, 1Nc/61/2010 a rozhodnutie Ústavného súdu SR I. ÚS 332/2008, II. ÚS 16/2011.

3.2. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľ uviedol, že v rozhodovacej činnosti súdov sa doteraz neriešil obdobný prípad. Znenie § 49 ods. 3 CSP o neprípustnosti námietky zaujatosti z dôvodu rozhodovacej činnosti sudcu, nie je prípustné s poukazom na čl. 3 ods. 1 CSP a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, vykladať tak reštriktívne, aby akákoľvek rozhodovacia činnosť sudcu nemohla byť dôvodom na jeho vylúčenie. Uznal, že skutočnosť, že sudca konal v inej veci žalobcu a tá sa nijako nedotýka uplatneného nároku v novom konaní, nemôže byť dôvodom na vylúčenie sudcu z konania. V prejednávanej veci je však taká úzka súvislosť medzi predchádzajúcim rozhodnutím sudkyne a jej následným rozhodovaním (v podstate o nároku v časti vyplývajúcom z jej prvého rozhodnutia), že nie je možné vysloviť, že ani také rozhodovanie sudcu nie je prípustným dôvodom na podanie námietky zaujatosti sudcu.

3.3. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP dovolateľ uviedol, že „Okresný súd sa zhodol so stanoviskom dovolateľa v tom, že pri posudzovaní jeho nárokov na odškodnenie za nezákonnú väzbu vychádzal z ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z., a to konkrétne z § 27 písm. b) ods. 1 zákona, kde sa uvádza, že nároky, ktoré vznikli pred 01. januárom 2009 sa aplikujú právne pomery platné do 31. decembra 2009. Odvolací súd sa s takým postupom nestotožnil a poukázal na rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo/19/2018 z 24. júla 2018 a sp. zn. 3Cdo/25/2019 z 20. júna 2019, ktoré podrobne cituje vo svojom rozhodnutí na strane 16 rozsudku, podľa ktorých sa aj na prípady nezákonných rozhodnutí orgánov verejnej moci pred 01. januárom 2009 použijú ustanovenia § 17 ods. 3, 4 prijaté novelizáciami zák. č. 514/2003 Z. z. v rokoch 2008 a 2012. Dovolateľ poukázal na absolútne odlišné právne závery dovolacieho súdu k tej istej právnej otázke. Podľa rozhodnutí NS SR sp. zn. 7Cdo/262/2015, 4Cdo/48/2017, 4Cdo/15/2009 platí v SR zákaz retroaktivity a porušenie legitímnej nádeje poškodeného na satisfakciu a na právne vzťahy spred 01. januára 2009, musia súdy vec posudzovať podľa § 17 zák. č. 514/2003 Z. z. platného a účinného do 31. decembra 2008. Dovolateľ uviedol, že je zrejmé, že senát 3Cdo sa absolútne odchyľil od dovtedajšej prevažujúcej praxe a stanovisk dovolacieho súdu a svojimi rozhodnutiami zasiahol do princípu právnej istoty občanov.

3.4. Navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok a súčasne vec vrátil odvolaciemu súdu na nové konanie.

4. Dovolateľ spolu s dovolaním doručil návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP, ktorý odôvodnil tým, že proti rozsudku odvolacieho súdu podal sťažnosť na Ústavný súd SR.

5. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu (§ 429 ods. 1 a 2 písm. a) CSP), v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom najskôr skúmal, či je dôvodný návrh žalobcu na prerušenie dovolacieho konania.

7. Z návrhu žalobcu na prerušenie konania vyplýva, že navrhol dovolacie konanie prerušiť podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP z dôvodu, že podal Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sťažnosť z dôvodov, ktoré nie je oprávnený riešiť dovolací súd.

8. Najvyšší súd návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP nevyhovел a tento zamietol, pretože sťažnosť, ktorú dovolateľ podal ústavnému súdu bola uznesením ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 291/2021-22 zo 07. júna 2021 odmietnutá.

9. Dovolací súd ďalej skúmal dovolateľom namietanú vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. e) CSP.

9.1. Podľa § 420 písm. e) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

9.2. Podľa § 431 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Podľa § 431 ods. 2 CSP dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

10. Dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je rozhodnutím (o žalobe na náhradu škody a nemajetkovej ujmy) vo veci samej, teda rozhodnutím, proti ktorému je prípustné dovolanie z dôvodov uvedených v § 420 CSP.

11. Podľa dovolateľa zmätočnosťná vada v zmysle § 420 písm. e) CSP spočíva v tom, že vo veci vedenej na krajskom súde rozhodovala JUDr. Gabriela Világiová ako členka senátu, ktorá je podľa názoru dovolateľa vo veci zaujatá.

12. Sudca musí byť v konaní nezávislý a nestranný. Dôvody, pre ktoré je možné sudcu považovať za vylúčeného, určuje CSP v § 49 ods. 1 a 2. Sú nimi jeho pomer k sporu a jeho pomer k stranám, ich právnym zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní. Pomer k veci môže vyplývať predovšetkým z priameho právneho záujmu sudcu na prejednávanej veci (keby bol sám stranou sporu alebo rozhodnutím by bol priamo dotknutý na svojich právach) a ďalej ak získal poznatky iným spôsobom ako dokazovaním (napr. ako svedok). Pomer sudcu k stranám, ich právnym zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní môže byť založený predovšetkým príbuzenským alebo jemu obdobným vzťahom, ktorému môže byť na roveň postavený aj vzťah priateľský alebo zjavne nepriateľský (Bureš, J., Drápal, L., Mazanec, M., Občanský soudní řád, Komentář, Praha: C. H. Beck, 1997, s. 51).

Predpokladom pre vylúčenie sudcu je aj to, ak ide o sudcu súdu vyššej inštancie, ktorý rozhodoval vec na súde nižšej inštancie, prípadne naopak. Dôvodom vylúčenia sudcu nie sú okolnosti spočívajúce v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti (§ 49 ods. 3 CSP), pretože na odstránenie takéhoto prípadného pochybenia slúžia opravné prostriedky. Podkladom pre rozhodovanie o (ne)vylúčení sudcu je buď jeho oznámenie o vylúčení (§ 50 CSP) alebo uplatnenie námietky zaujatosti stranou sporu (§ 52 CSP) v lehote najneskôr do 7 dní, odkedy sa strana o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený, dozvedela (§ 53 ods. 1 prvá veta CSP).

12.1. Dovolací súd z obsahu súdneho spisu nezistil, že žalobca v konaní pred súdmi nižších inštancií uplatnil námietku zaujatosti voči konajúcemu sudcovi v zákonnej lehote napriek tomu, že sám dovolateľ je osobou s dosiahnutým vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa, pričom sám v dovolaní uviedol, že o zložení senátu sa dozvedel až v deň rozhodnutia 20. októbra 2020. V zmysle rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/153/96 publikovaného pod č. 59 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu č. 5-6/1997 ale neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle § 237 písm. g) OSP (teraz § 420 písm. e) CSP) posúdiť túto otázku samostatne a prípadne i inak, než ju posúdil súd nadriadený súdu procesnému, ktorý vo veci rozhodoval, ak k námietke boli uvedené nové skutočnosti. Dovolací súd postupujúc v zmysle uvedeného v prejednávanom spore konštatuje, že dovolateľom tvrdené dôvody, pre ktoré by mala byť sudkyňa JUDr. Gabriela Világiová vylúčená z prejednávania a rozhodovania sporu, sú iba kritickými názormi dovolateľa týkajúcimi sa rozhodovacej činnosti sudcu prejednávajúceho spor a nespĺňajú žiadne z kritérií zaujatosti sudcu daných v § 49 CSP.

12.2. Dovolateľom uplatnená námietka zaujatosti JUDr. Gabriely Világiovej bola prvý raz uplatnená až v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku, pričom tvrdenie dovolateľa, že sa mal sudca namietať sám, nemá oporu v procesných predpisoch, nakoľko nikto nemôže sudcu nútiť sa namietať, ak nemá pomer k stranám sporu, k ich právnym zástupcom a predmetu sporu (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 9Cdo/193/2020).

13. Dovolací súd pre úplnosť poznamenáva, že predmetom konania sporu je náhrada škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nezákonného trestného stíhania a väzby žalobcu a na to nadväzujúcich rozhodnutí. Dovolateľ v priebehu konania síce argumentoval aj rozhodnutiami týkajúcimi sa styku s jeho maloletým synom o. i. aj rozhodnutím sp. zn. 5CoP/26/2007 z 08. novembra 2007, v ktorom rozhodovala JUDr. Gabriela Világiová, avšak z obsahu rozhodnutia okresného, ani krajského súdu nevyplýva, aby okresný alebo krajský súd posudzoval nárok na náhradu škody alebo nemajetkovej ujmy v dôsledku rozhodnutí týkajúcich sa styku žalobcu s maloletým synom, ale okresný súd skúmal, či v dôsledku rozhodnutí týkajúcich sa trestného stíhania a väzby nedošlo k strate vzťahov medzi žalobcom a jeho synom a ich odlúčenie a dospel k záveru, že „Je zrejmé, že styk žalobcu so synom sa nerealizoval v dôsledku rozhodnutí príslušných súdov vo veci úpravy práv a povinností, táto okolnosť však nie je dôsledkom výkonu väzby, ani trestného stíhania žalobcu, ale výsledkom dokazovania v rámci súdnych konaní, ktoré však nemožno dávať do súvisu s trestným stíhaním.“ (bod 47. odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu). Pričom odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu spolu s rozhodnutím odvolacieho súdu tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09) a určujúca späťnosť rozhodnutia odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozhodnutím vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu.

13.1. Vzhľadom na uvedené ide v posudzovanej veci o odlišnú situáciu, ako v prípade sp. zn. 6Cdo/124/2012, na ktorý poukazoval dovolateľ, kde o náhrade škody spôsobenej v dôsledku nezákonného rozhodnutia rozhodoval na krajskom súde sudca - člen senátu, ktorého rozhodnutie malo byť ako nezákonné podkladom pre priznanie nároku na náhradu škody, na rozdiel od posudzovaného prípadu, v ktorom JUDr. Gabriela Világiová - členka senátu krajského súdu rozhodovala o priznaní nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku rozhodnutí o trestnom stíhaní a väzbe, na ktorých sa nepodieľala.

14. Zhrnúc vyššie uvedené dovolací súd uzavrel, že žalobca neopodstatnene namietať zmätočnosť vadu podľa § 420 písm. e) CSP. Dovolací súd preto dovolanie žalobcu v tejto časti ako nedôvodné v zmysle § 448 CSP zamietol.

15. Dovolateľ v dovolaní uplatnil aj dovolací dôvod - nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP.

15.1. Pokiaľ ide o dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

15.2. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna, nie skutková otázka. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnou, ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, ako aj o otázku procesnoprávnou, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

15.3. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

16. K právnej otázke v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP špecifikovanej dovolateľom v dovolaní odvolací súd konštatuje, že odvolací súd neriešil otázku, či „Znenie § 49 ods. 3 CSP o neprípustnosti námietky zaujatosti z dôvodu rozhodovacej činnosti sudcu, nie je prípustné s poukazom na čl. 3 ods. 1 CSP a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, vykladať tak reštriktívne, aby akákoľvek rozhodovacia činnosť sudcu nemohla byť dôvodom na jeho vylúčenie.“ Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu jasne vyplýva, že od vyriešenia uvedenej právnej otázky nezáviselo a ani nemohlo závisieť rozhodnutie odvolacieho súdu, pretože dovolacím súdom táto otázka tak, ako ju vymedzil dovolateľ v dovolaní, riešená nebola. So zreteľom na uvedené v bodoch 15.1. až 15.3. dovolateľom nastolená právna otázka, nebola určujúca (kľúčová) pre meritórne rozhodnutie vo veci z dôvodu, že odvolací súd neposudzoval prípustnosť námietky zaujatosti z dôvodu rozhodovacej činnosti sudcu - túto otázku odvolací súd ani nemohol vyriešiť, pretože z obsahu spisu nevyplyva podanie námietky zaujatosti žiadnou zo strán konania v priebehu konania. Od vyriešenia dovolateľom uvedenej právnej otázky rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo, a preto táto právna otázka nemôže byť spôsobilá založiť prípustnosť podaného dovolania. Prípustnosť dovolania dovolateľa teda z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP nevyplyva.

17. Dovolateľ v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP argumentoval, že okresný súd súhlasil s jeho stanoviskom, že pri posudzovaní jeho nárokov na odškodnenie za nezákonnú väzbu vychádzal z ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z., a to konkrétne z § 27 písm. b) ods. 1 zákona, kde sa uvádza, že na nároky, ktoré vznikli pred 01. januárom 2009 sa aplikujú právne pomery platné do 31. decembra 2009. Odvolací súd sa s takým postupom nestotožnil a poukázal na rozhodovaciu prax najvyššieho súdu (jeho rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/19/2018 a 3Cdo/25/2019), podľa ktorej sa aj na prípady nezákonných rozhodnutí orgánov verejnej moci pred 01. januárom 2009 použijú ustanovenia § 17 ods. 3, 4 prijaté novelizáciami zák. č. 514/2003 Z. z. v rokoch 2008 a 2012.

17.1. Dovolateľ poukázal na odlišné právne závery odvolacieho súdu k tej istej právnej otázke, keď podľa rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/262/2015, 4Cdo/48/2017, 4Cdo/15/2009 platí v SR zákaz retroaktivity a porušenie legitímnej nádeje poškodeného na satisfakciu a na právne vzťahy spred 01. januára 2009, musia súdy vec posudzovať podľa § 17 zák. č. 514/2003 Z. z. platného a účinného do 31. decembra 2008.

18. V zmysle § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP je dovolanie prípustné iba proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil alebo zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie. Z citovaného ustanovenia prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorý zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie, nevyplyva.

18.1. Z obsahu dovolania a žalobcom využitej argumentácie k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1

písm. c) CSP vyplýva, že žalobca touto argumentáciou smeroval k nároku na odškodnenie za nezákonnú väzbu, o ktorom rozhodol odvolací súd II. výrokom svojho rozhodnutia, ktorým zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti III. výroku v rozsahu zamietnutia žaloby o zaplatenie sumy 84.540 eur, v napadnutej časti II. výroku v rozsahu povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 20.460 eur a IV. súvisiacom výroku o trovách konania a vec v rozsahu zrušenia vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Tento II. výrok dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie, nie je rozhodnutím odvolacieho súdu potvrdzujúcim alebo zmeňujúcim rozhodnutie súdu prvej inštancie (viď aj publikáciu Civilný sporový poriadok, Komentár, C. H. Beck, Praha, 2016, str. 1380 a 1381, pozri aj sp. zn. 4Cdo/97/2019, 3Cdo/116/2019, 2Cdo/144/2018).

18.2. Na základe uvedeného, keď žalobca vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP argumentoval nesprávnosťou posúdenia jeho nárokov na odškodnenie za nezákonnú väzbu v kontexte zrušujúceho výroku II. rozhodnutia odvolacieho súdu, a na to nadväzujúceho jeho odôvodnenia vyjadreného v bodoch 41. až 50. rozsudku, kde sa odvolací súd zaoberal nárokom na zaplatenie sumy 105.000 eur titulom nezákonnej väzby, dovolací súd uzatvára, že proti II. výroku rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým bolo v zmysle tohto výroku zrušené rozhodnutie súdu prvej inštancie, nie je dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP prípustné.

19. Dovolací súd preto procesne neprípustné dovolanie proti druhému výroku (II.) rozhodnutia odvolacieho súdu odmietol podľa § 447 písm. c) CSP bez skúmania, či v konaní došlo k dovolateľom namietanému dovolaciemu dôvodu.

20. Dovolací súd konštatuje, že dovolanie žalobcu v časti namietajúcej vadu podľa § 420 písm. e) CSP je síce prípustné, ale nie je dôvodné a v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP je neprípustné. Vzhľadom na uvedené dovolanie ako celok zamietol (§ 448 CSP).

21. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 CSP s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.